

ELİF TÜRKER • Sevgili Alef,

ELİF TÜRKER 25 Şubat 1983'te Posof'ta doğdu. Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Bilkent Üniversitesi Türk Edebiyatı Bölümü'nden "Hasan Ali Toptaş Romanlarında 'Belirsizliğin Bilgeligi': Bir Okuma Önerisi" başlıklı teziyle yüksek lisans derecesi aldı. Doğuş Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

İletişim Yayınları 2168 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 351

ISBN-13: 978-975-05-1777-8

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ELİF TÜRKER

Sevgili Alef,

*“Hayal miyim ruya mıyım bilinmez
Hiçbir türlü bulamadım ben beni”*

ÂŞIK VEYSEL

korku

"Edebiyat, bir oğlanın kurt diye bağırdığı ve Neander-
tal vadiden ardında büyük bir gri kurtla koşarak geldi-
đi gün doğmadı: Edebiyat, bir oğlanın kurt diye bağır-
dığı ve ardından hiçbir kurdun gelmediği gün doğdu."

– VLADIMIR NABOKOV, *Edebiyat Dersleri*

Karanlığa alışmak için galiba, gözlerimi sımsıkı kapayıp açarken, etrafımdaki ağaçları, otları, yıldızları, ağaçları, karanlığı ve otları da gözümün yuvasında topluyor, her birine yakından bakıyor ve sonra tekrar yerlerine dağıtıyordum. Düzeni bozmak istemediğimden olsa gerek, gözümü her açışında başka bir yöne bakıyor ve oradaki ağaçları, otları, karanlığı yerine yerleştiriyordum ki, görüntünün bulanıklaşmasına neden olanın gözümün ferisi değil, Ruşen'in sesinin zihnimde yarattığı metalik ışık olduğunu fark ettim. O uyku sessizliğinin içinde Ruşen'in telaşlı sesi zihnimde çınlayınca sıçrayarak uyandım. Sanki zaman da sıçradı o an ve beni bu ormanın orta yerine düşürüverdi yanlışlıkla. Korkma Alef, ama dikkat et, köylüler peşimizde. Sakın korkma. Köylülere görünmeden kulübeye git. Ben de oraya geleceğim. Gelince de sana bir şey vereceğim. Lütfen korkma ve dikkatli ol, diyordu Ruşen nefes nefese.

Orman canlılarından geldiğini zannettiğim sesleri ayırt etmeye çalıştım önce. Buradan, diyordu bir ses. O sesin yankısının gelmesi gereken yerdense, fazla uzağa gitmiş olamaz,

buralardadır, diyen birinin sesini duyuyordum. Duyuyordum evet ve bu sesler gittikçe yaklaşıyor gibiydi. Tehlikenin burnumun dibine kadar gelmesini istedim o an ben. Ellerinde taşlar ve sopalarla gelen köylülerle burun buruna gelmeden hiçbir yere kıvıldamayacaktım. Sanki zaten kıvıldaıyaymıyordum da. Her an artan güm güm sesleri kalbimden değil de, ayaklarımı olduğum yere çivileyen bir çekiçten geliyor olabilir miydi? Bunun cevabını şimdi bile bilmiyorum.

Derken, “İşte köylüler!” deyiverdi içimdeki ses. Hepsi kahverengi ve griydi. Koyu yeşilin ortasında, ormanın renk geçişi gibi görünüyordardı. Kahverengi ve siyah yüzlerinden sümük kıvamında nefret sünüyordu toprağa doğru. Epey yaklaştılar bana. Ya da ben onlara yaklaştım, bilemiyorum. O karanlıkta hiçbir şeyi ayırt edemiyordum. Bir ağacın gövdesini köylülerden birinin öfkeli yüzü zannedebilirdim pekâlâ. Bu öfkeli yüzün kaldırdığı, beni ve Ruşen’i yakalarsa bir çırpıda yere sermek için hiç vakit kaybetmeden indireceği kolunun da bir ağacın dalı olmadığından emin değildim o an. Ağacın ağaç, köylünün köylü olma ihtimali de vardı tabii. Ben hâlâ kıvıldamıyordum. Onlar bana yaklaştıkça konuşmaları bulanıklaşıyor, ne dedikleri hiç anlaşılmıyordu. Epeyce yaklaştılar. Yaklaştılar mı? Bu duyduğum belki ayak sesi değildir de, bir anda kuruyuverdiği için artık hışırtıya dönüşen nabızımın sesidir? Ya da ben onlara yaklaşmışımdır? Ağaçlara yani. Eğer gördüklerim köylüler değil de ağaçlarsa ben onlara yaklaşıyorum demektir ve gittikçe artan bu hışırtı da ağaçların yapraklarına aittir. Dokunacak cesareti toplasam, sorularım bir anda buharlaşacak ama, diye düşünürken ben, “Bir sen eksiktin ay ışığı mum dikmek için geceye,” dedirtecek biçimde dolunay, bulutların ardından gösterdi yüzünü ve ortalık birdenbire aydınlandı. Öyle ki, artık ağaçların yapraklarından tut, köylülerin mimiklerine kadar her şeyi görebiliyordum. Yaklaşan ben değilmişim, köylülermiş.

İçlerinden biri beni fark edecek gibi oldu ve ceylan gibi seke seke uzaklaştım oradan. Güvenli bir noktaya geldiğimde de zaferimi seyretmek için erketeye yattım. Beni kaçırdıkları için ne kadar pişman olduklarını görüp keyflenecektim sözde. Sözde diyorum, çünkü ne hareketlerinde ne de sinsice yürüyüşlerinde bir değişiklik oldu. Yerle doksan derecelik bir açı kurarak sessizce yürüyorlardı. Avcı hayvanlara benziyorlardı ama her birinin zihninde ayrı bir muhasebe olduğu da yüzlerinden okunuyordu. Biri karısına kızıyordu mesele, amcaoğlu Rıza'yla öyle ulu orta görüşüp söylemeyeceksin, diyordu. O Rıza yok muydu o Rıza, puştun Allah'ıdır namussuz. Bir yamuğunu yakalasam da şöyle ağzını burnunu, diye düşünürken adımları farkında olmadan hızlandı ve herkes onun zihninden geçenleri okumuş gibi utandı. Adımlarını diğerlerine uydurmaya çalıştı ama onların da sabit bir temposu olmadığı için kiminle uyum saylayacağını bilemedi bir an. Onu öfkeyle hızlandıran zihin kavgası, bir diğerini uyku hayaliyle yavaşlatıyor, bir başkasını alacaklı korkusu yüzünden ormanın en karanlık köşesine itiyordu. O an her biri sinsi sinsi, beni değil de, sorunlarının çözümünü arıyormuşçasına yürüyordu. Bu yüzden görmemiş olmalılar beni. Yürürken yürümediğimiz, yerken yemediğimiz için kim bilir neler kaçırıyoruz diye düşünürken, saklanırken saklanmadığım, kolumu bacağımı açıktaki bırakacak biçimde yarım yamalak gizlendiğim için köylüler tarafından değil, her nasılsa aralarına karışmış bir çocuk tarafından fark edildim. Çocukla göz göze kalışımız yüzyıllar sürdü.

Bu yüzlerce yıllık sürede hedefinden hiç sapmamış olmanın haklı gururunu taşıyormuşçasına heyecanla "İşte orada!" diye seslendi çocuk. Adamların her biri kendi derdinin çukurunda, boş bulunup bir an sıçradı ve önce çocuğa sonra da çocuğun gösterdiği yere bakana kadar, ben otların üzerine kaplumbağa gibi kıvrılıverdim. İşimin bittiğinden, be-